

روستایی به‌نام منصوری وجود دارد و من اطلاع دارم در برخی موارد شدت توفان به‌حدی بوده که ریگ‌ها تا پشت در خانه‌های کشاورزان رسیده و در خانه بسته شده است.»
امیر کسب‌وکار خانوادگی شان را با همه سختی ای که دارد، زنده نگه داشته و به حصیریافی مشغول است: «در سال ۱۴۰۱ تنها چهار کارگاه خانگی بودند که باهمکاری آنها حصیریافی می‌کردیم. این چهار کارگاه تا خردادماه ۱۴۰۳ به ۲۷ کارگاه رسید، اما از آن زمان تاکنون نهنفتا به تعدادشان اضافه نشده که حتی چهار کارگاه هم کمتر شده است.»
در سیستان، برق که قطع می‌شود، پشت‌سرش آب هم قطع می‌شود و پس از آن، آنتن تلفن‌های همراه هم قطع می‌شود: «فقط گاز مانده برایمان که هنوز قطع نشده است.»

در بعضی روستاهای نیمروز تنها دو خانوار باقی ماندند در حالی که پیش‌تر بیش از ۲۰ خانوار، ساکن آن روستا بودند: «در یک روستادو خانوار، چهار یا پنج گوسفند دارند و وسعت روستا بسیار بزرگ است. برخی کارشان سرفت است و برخی هم از سر ناچاری می‌آیند و گوسفندی را می‌درزدند که صاحب‌اش دار و ندار زندگی‌اش را گذاشته و آن را خرید بود.»

رضا هم ساکن نیمروز است و به «هم‌میهن» می‌گوید، وقتی روستاها خالی از سکنه می‌شون، محل مناسبی برای اسکان تروریست‌ها می‌شوند: «یکی از نمایندگان تهران می‌گفت، روزی را می‌بیند که مرز از سیستانی می‌گذرد و به سمنان، شاهرود و تهران می‌رسد. اگر وضعیت به‌همین شکل بماند، آن روز فرا می‌رسد.»

اردیبهشت‌ماه گذشته بود که آب به هامون رسید اما چندماه‌ی بیشتر میهمان سیستان نبود و این‌روها باز هم خشکی در هامون گسترش یافته. امیر درباره روزهایی که آب به هامون ریخته شد، می‌گوید: «تایستان، هامونک کوچک، پُرآب بود. قرارگاه غدیر و محیط‌زیست آمدند و هامونک کوچک، آب و منطقه گردشگری شد و تا اواخر پاییز، اوایل زمستان همچنان آب داشت. من یکبار ۵۰۰ ویر دیگر، هزار جوجه اردک به همان منطقه بردم، چادر زدم و شبانه‌روز آنجا بودم. آنجا قایق‌سواری می‌کردند و با حصیرهای هامون خانه‌های حصیری درست کردند. کلبه و آلاچیق درست کردند. کسب‌وکارها راه افتادند و مردم کنار تالاب، چای دودی و قهوه و چیزهای دیگر می‌فروختند. ماهیگیری هم خوب بود.» اما اینها همه برای پارسال بود. به گفته اهالی نیمروز، آب امسال را هم در آخر دی‌ماه سال گذشته به هامون ریختند: «آب، هم زود، هم کم آمد. کانالی که به‌زور در دل تالاب زده بودند و آن را تخریب کرده بودند، نیاز به لایروبی داشت. چون رسوب گرفته بود اما این کار انجام نشد. آنها ۱۰ روز برای انتقال آب به هامونک کوچک ما تعلل کردند و آب به آنجا هدایت نشد. سیستان هم در تمام ۳۶۵ روز سال، باد هست و سهمیه آبی که به هامونک دادند یک‌پنجم سهمیه آب سال گذشته بود و توفان‌ها باعث پخش آب در دل تالاب شدند.»

چندی‌پیش مردم محلی دیدند که برای انجام طرح‌های تحقیقاتی و پژوهشی، سه‌چاه در سیستان حفر کردند که یکی از آنها در منطقه نیمروز بود: «به این چاه پمپ وصل کردند و گفتند، به لوله‌کشی وصل شده اما همه اینها تبلیغات بود. تعدادی از انمه‌جمعه آمدند، دست و صورت شستند، وضو گرفتند و نماز شکر هم خواندند. ما نمی‌دانیم آبی که آنها با آن وضو گرفتند، همان آب چاه بود یا کنار آن مخزنی گذاشته بودند که آب وضوی آنها را تامین می‌کرد.» آنها می‌گویند، این آب سنگین است و آبی نیست که بتواند برای آشامیدن استفاده شود.

▼ رانت‌خواری، مشکل مرز

خشکسالی در سیستان، مسئله امروز و دیروز نیست و در یک قرن اخیر هزارگاهی خشکسالی در این منطقه تجربه شده، بعد از مدتی آب برگشته و بارگشت مردم امکان‌پذیر شده است. سنگین‌ترین موج مهاجرت در سال‌های ۴۹ و ۵۰ رخ داد و در نتیجه آن، بخش

عظیمی از جمعیتی که در استان گلستان ساکنند، حاصل کوچ آن سال هاست. اما خشکسالی ای که این‌روها جان مردم سیستان را به لب رسانده، مربوط به ۲۰ سال اخیر است که شکل کاملی از خشکسالی را تجربه می‌کنند. یونس دهمرد، پژوهشگر اجتماعی اهل سیستان که مدتی هم در شرکت آبفا کار کرده، درباره این خشکسالی به «هم‌میهن» می‌گوید: «دختر و پسری که زیر ۲۰ سال سن دارند، باور نمی‌کنند که روزی اینجا دریاچه‌ای بوده که از شمال سیستان، در اطراف روستای قورقوری شروع می‌شد و تا درواهی زابل و زاهدان می‌رسیده است. این منطقه در حال حاضر یک بیابان ص‌درصدی شده و اثری از دریاچه دیگر دیده نمی‌شود.» آب سیستان این‌روها وابسته به کشور دیگری است که طالبان بر آن حکومت می‌کنند: «آنها یا ما به‌عنوان ایرانی، قربانی ندارند. دوستی هم ندارند و اگر امروز کمی با ما راه می‌آیند، به این دلیل است که بسیاری از کشورها آنها را انپذیرفتند و به‌همین دلیل به اجبار، بسیاری از موارد را می‌پذیرند. بیش از دومیلیارد مترمکعب آب در دو سال گذشته به‌سمت بیابان‌ها رهاسازی شده که در نقشه‌های هوایی، این موضوع کاملاً دیده می‌شود. مسیر رودخانه را تغییر دادند و به‌جای آنکه آب وارد منطقه سیستان شود و در آن دور بزند و سپس وارد گودز ره شود، قبل از ورود به سیستان وارد گودزه می‌شود و این موضوع، چالش بزرگی برای منطقه ایجاد کرده است.»
سیستان از ابتدای امسال، بیش از ۱۶۰ روز توفان را تجربه کرده که به‌روایت مردمان اش، این شرایط آخرآرزمانی است: «برای منی که ۴۵ سال‌ه‌ام و ساکن این منطقه، بسیار عجیب بوده و چنین توفان‌هایی را ندیده بودم. خانه‌ها و مردم تحت‌تاثیر قرار گرفتند.» دهمرد این احتمال را می‌دهد که امسال هم طالبان کمی آب برای سیستان رهاسازی کند: «بخشی از آب شرب ما از این طریق تامین می‌شود اما سه‌سال آینده، پنج سال آینده و درنهایت ۱۰ سال آینده که طالبان به ثبات سیاسی و بین‌المللی برسند، به‌نظر می‌رسد دیگر همین لندک آب‌ها را هم به ما ندهند.»
اومی‌گوید، دولت‌ها باید به سمت تامین آب از منابع داخلی بروند: «بسیاری نگارند که حفر چاه‌ها، آسیب‌های زیست‌محیطی را در پی داشته باشد یا انتقال آب از دریاها، پول را به جیب پیمانکاران بزرگ بریزد. این دغدغه‌ها درست است اما مسئله این است که امروز مردم ما با چالش کشاورزی مواجه‌اند و بالای ۸۰ درصد کشاورزی، جایی که انبار غله بوده، از دست‌رفته است.» پدر او کشاورز و دامدار بوده و بیش از ۳۰۰ هکتار زمین کشاورزی آنها به‌دلیل بی‌آبی، بیش از ۱۰ سال است که یک هزار تومنی هم برایشان درآمد نداشته است: «ما باید منابع داخلی را با هر مسئله و نگرانی‌ای که دارند، فعال کنیم. این بهانه که رساندن آب از دریای عمان گران تمام می‌شود، بهانه درستی نیست. من خیلی واضح می‌گویم به ما ربطی ندارد که آب، گران تمام می‌شود. باید آب به این منطقه برسد.» او معتقد است، سرزمینی که مردم‌اش سالیان سال است با این شرایط سخت در آن زندگی می‌کنند، حداقلی‌ترین کار برای آنها، نجات بخشی از کشاورزی و تامین آب شرب است.

روی نقشه ایران، پس از سیستان کویر است، اولین آثار زندگی در طیس دیده می‌شود و پس از آن، سمنان است. به‌همین دلیل هم وقتی حرف از ناامنی در مرزها و از دست‌رفتن مرز می‌شود، حرف بعدی نیست که مرز ایران به سمنان خواهد رسید: «ما همین الان هم مرز را از دست دادیم. در حال حاضر کسانی وجود دارند که تجارت مرزی را به‌دست گرفته‌اند و ظرفیت‌های مرزی برای مردم فعال نشده است.» مردم عادی سیستان نمی‌توانند به آن طرف مرز بروند و یک تلویزین به این سمت مرز بیارند و بفروشند: «اما کسانی که خواص هستند به‌راحتی این کارها را انجام می‌دهند. چه فروش سوخت در بلوچستان، چه ورود کالا از افغانستان یا پاکستان. این امکان‌ها برای آدم‌های عادی وجود ندارد.» این در حالی است که مرز زمانی نجات‌دهنده بوده است: «ما در یک برهه زمانی در دهه ۸۰ که مرز، دیوار امروزی را نداشت و رفت‌وآمد ساده‌تر بود، زابل به بازاری مانند

بانه بدل شده بود. کالاها از چین به افغانستان، از آنجا به زابل و از زابل به کل کشور می‌رسید. اتوبوس‌ها بین مشهد و گرگان بسیار در رفت‌وآمد بودند. اما از زمانی که دیوار را ساختند، این بازار خراب شد و مردم بیگار شدند.» بیش از ۸۰ درصد مردم سیستان، کشاورز و دامدار بودند و امروز که خشکسالی شده، به‌جز اندکی از آنها که توانستند کارمند شوند یا مغازه‌ای برای خودشان دست‌وپا کنند، بقیه بیکارند: «اگر برانه‌ای که از زمان احمدی‌نژاد واریز آن شروع شد، نبود، بسیاری از مردم مرز نشین که می‌توانستند میلیاردرهای کشور باشند، برای نان شب هم محتاج می‌ماندند. این درد بزرگی است.» دهمرد معتقد است، مرز می‌تواند بسیاری از مشکلات را حل کند، اما باید از «رانت‌خواری و ویژه‌خواری» دور شود: «مردم باید به مرز دسترسی داشته باشند و بتوانند از آن سوی مرز، کالاها را به کشور بیارند و خرید و فروش کنند؛ شرایطی که در حال حاضر وجود ندارد.»

▼ سرمایه‌هایی که گم می‌شوند

مسئله آب سیستان با افغانستان گره خورده اما دیگر مشکلات هم که حاکمیت می‌تواند برای رفع آنها اقدام کند، در وضعیت نابه‌سامانی مانده است. علی مولایی، فعال مدنی در سیستان به «هم‌میهن» می‌گوید، دولت‌باسخی برای مسائل وابسته به خودش ندارد: «شهرهای بزرگ زمانی دارای کارخانه شدند که دلار هفت‌هزار تومان بود؛ ارزان بود. اصل ۴۴ قانون اساسی هم نبوده است. الان به سیستان که رسیده می‌گویند بخش خصوصی باید سرمایه‌گذاری کند. بخش خصوصی با این وضعیت سیستان، با خشکسالی و بی‌آبی به‌سمت سیستان نيامده و نمی‌آید. حتی مردم بومی اگر پولی دارند، آن را به‌سمت شهرهای رخرودار می‌برند که برایشان ارزش افزوده داشته باشد. اینجا هرکسی سرمایه‌گذاری کند، پول اش گم می‌شود.»
اواز سیستانی‌هایی می‌گوید که در آمدشان از کشاورزی و دامداری بوده و الان صفر شده: «بسیاری از آنها می‌روند سر خیابان می‌ایستند که آنها را به‌عنوان کارگر روزمزد ساختمانی ببرند و به آنها کار دهند و گاهی از هر سه‌روزی که در خیابان هستند، یک‌روز او را برای کار می‌برند. من کسی را با همین شرایط می‌شناسم که همسرش سرطان دارد و آنها تحت پوشش هیچ بیمه و سازمان دولتی‌ای مانند کمیته امداد هم نیستند. او زندگی‌اش از دست‌رفته و هیچ‌نهادی هم کمکی به او نمی‌کند.»

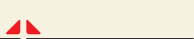
مولایی بر این باور است که سیستان بیش از ۵۰ سال است محروم نگه داشته شده است: «۲۰ سال است که رئیس کمیسیون بهداشت و درمان مجلس، سیستانی است اما هنوز بسیاری از مدیران تهران متوجه این‌که سیستان از بلوچستان جداست، نیستند. رئیس کمیسیون بهداشت و درمان، سیستانی است اما مردم سیستان برای کوچکترین مسئله پزشکی باید به مشهد یا زاهدان بر؛ چون امکانات درمانی در این استان وجود ندارد.»
قدیم‌ترا سیستانی‌ها به مرکز استان‌شان می‌گفتند «زابل جان»، کلمه‌ای که این‌روها دیگر در دهان هیچ‌کس نیست: «مسئولان کاری برای بهبود وضعیت زندگی مردم سیستان نکردند. حتی یک شیر آب را عوض نکردند، برای خرید یک دستگاه تصفیه آب، به مردم کمک نکردند. آب سیستان قرار بود از چاه‌های بندان، تهلاب و هرمک بیاید، اما آب آنها را لوله‌کشی کردند و آن‌هم برای زاهدان می‌رود. آب به زابل نمی‌رسد.»
فاضلاب هم وضعیت بهتری ندارد: «در سیستان، فاضلاب جمع نمی‌شود؛ تفنشین می‌شود. پسالی که تولید می‌شود، برای جلوگیری از گرد‌وخاک و ساختن کمربند سبز استفاده نمی‌شود؛ بلکه در منطقه جانجان رها می‌شود. در این مسیر برخی مردم با همین فاضلاب کشت‌وکار می‌کردند که آلودگی زیادی تولید می‌کرد.»
مولوی می‌گوید، مردم سیستان در شهری بن‌بست ماندند: «شانس ما این بود که از گریه، نه‌اش به ما رسید. سیستانی‌که سرزمین شاهنامه بوده و در تاریخ اسم و آبرو داشته، الان باعث‌بندنامی کشور است.»

خبرسازان

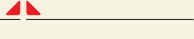
آلودگی سنگین در خوزستان

نماینده اهواز در مجلس شورای اسلامی با هشدار نسبت به تداوم و تشدید آلودگی هوا در استان خوزستان در پی آتش‌سوزی در بخش عراقی هورالعظیم گفته است، اجازه ندهید که مسائل مرزی، سیاسی یا سستی‌های اداری مانع از رسیدگی به یک بحران جدی سلامت شود. به گزارش ایسنا، محسن موسوی‌زاده با اشاره به شدت گرفتن آلودگی هوای خوزستان بر اثر آتش‌سوزی‌های گسترده در بخش عراقی تالاب هورالعظیم گفت: «حدود هفت‌ماه است که خوزستان درگیر این وضعیت است و عملاً آنچه‌می‌بینیم، بی‌توجهی آشکار دولت نسبت به وضعیت بحرانی سلامت مردم در جنوب کشور است.» او با بیان اینکه آلودگی این روزهای خوزستان به بحران تبدیل شده است، ادامه داد: «متشاً این دود و آلودگی، آتش‌سوزی‌های بی‌پایان در بخش عراقی تالاب هورالعظیم است که سال‌هاست سلامت مردم خوزستان را تهدید می‌کند، امانه اقدام دیپلماتیک جدی از سوی وزارت خارجه دیده‌ایم، نه برنامه‌ریزی جامع محیط‌زیستی از دولت.»

اعلام ساعت شروع مدارس

سخنگوی وزارت آموزش و پرورش با بیان اینکه ساعت آغاز فعالیت مدارس و سال تحصیلی همچون مهرماه سال گذشته بوده و تغییری نکرده است، گفت که در صورت تغییر ساعت فعالیت مدارس، اطلاع‌رسانی لازم صورت می‌گیرد.
علی‌فرهادی در پاسخ به این سوال که باتوجه به ناترازی‌های انرژی، اواخر سال تحصیلی گذشته ساعت شروع فعالیت مدارس تغییر کرد، لذا چگونه خواهد بود؟ گفت: «ساعت آغاز مدارس و سال تحصیلی به‌مانند مهرماه سال گذشته است و تغییری نکرده اما در صورت تغییر، اطلاع‌رسانی انجام می‌شود.»
او درباره کمبود معلم در مدارس گفت: «سال تحصیلی ۱۴۰۵-۱۴۰۴ به‌موقع با شور، نشاط و انرژی آغاز می‌شود و هیچ مشکلی ازقبیل کمبود نیروی انسانی و معلم نداریم؛ طوری برنامه‌ریزی کردیم که هم کلاس بدون معلم نداشته باشیم، هم معلمی که اول مهمام کلاس اش مشخص نشده باشد، نخواهیم داشت.»

درخواست برای تامین ديه

یک پرونده قتل در شیراز پس از حدود دو‌سال، بعد از تلاش برای جلب‌رضایت مادر مقتول، سرانجام با همراهی معاونت دادستان شیراز و برگزاری جلسه سازش در حضور قاضی اجرای احکام کیفری و دو نفر از خیرین، به نتیجه رسید. طبق گفته محمدهادی جعفرپور، وکیل این پرونده، در این جلسه ولی‌دم به‌شرط دریافت مبلغی، از قصاص گذشت و تا امروز بخشی از این مبلغ توسط خیرین تامین شد و حالا خانواده‌ی محکوم، یک‌ماه مهلت دارند تا باقی‌مانده آن را فراهم کنند. او می‌گوید، تمام کسانی که قادر به همراهی و کمک در تامین ديه این پرونده هستند، می‌توانند از طریق واحد اجرای احکام کیفری شیراز (دایره نیابت) آمادگی خود را اعلام کنند: «در بسیاری از پرونده‌ها، قاتل در شرایط غیرعادی روحی- روانی، ناشی از عصبانیت یا رفتارهای هیجانی، مرتکب قتل نزدیک‌ترین عزیز خود شده است. نکته قابل‌توجه آنجاست که با طرح چنین پرونده‌هایی، بسیاری از افراد جامعه- را به‌وجود مشکلات شخصی- داوطلبانه برای جلب‌رضایت اولیای دم و جلوگیری از قصاص تلاش می‌کنند و در این مسیر از هیچ کوششی دریغ ندارند.»

آگهی عمومی ارزیابی کیفی مناقصه گران

مناقصه فشرده عمومی یک مرحله‌ای

شماره ۱۴۰۴/۸۰۹ م م ت با شماره فراخوان ۲۰۰۴۰۹۱۳۵۶۷۰۰۰۰۷۵

نوبت دوم

شرکت ملی نفت ایران
شرکت نفت و گاز اروندان (سهامی خاص)

شرکت نفت و گاز اروندان (خریدار) در نظر دارد کالای موضوع فوق را از طریق شرکت های تولید کننده واجد صلاحیت خریداری نماید.		
بدین وسیله از کلیه شرکت هایی که دارای شرایط ذیل می باشند دعوت می گردد اسناد و مدارک خود را بر اساس استعلام ارزیابی کیفی، برای ارزیابی و تعیین صلاحیت به این امور ارسال نمایند:		
الف- موضوع مناقصه: عبارت است از خرید بلدرهای مربوط به پنل های هیدرولیک سرچاهی (کالای ایرانی)		
ب- مدت اجرای قرارداد از تاریخ شروع بکار: ۸ ماه		
ج- برآورد مبلغ کل مناقصه: ۳۳۲'۲۷۰ یورو و مبلغ تضمین شرکت در مناقصه از نوع سپرده (واریز وجه نقد) و یا ضمانتنامه بانکی معتبر به میزان ۱۶'۶۳۹ یورو یا معادل ریالی آن بر مبنای نرخ خرید حواله در روز اخذ ضمانت نامه در سامانه معاملات الکترونیکی ارز (ETS) است.		
د- معیارهای ارزیابی کیفی:		
۱- توان مالی	۲- ارزیابی مشتریان قبلی و حسن شهرت	۳- استانداردهای تولید
۴- داشتن تجربه و دانش در زمینه مورد نظر	۵- تضمین کیفیت خدمات و محصولات	۶- حسن سابقه
هـ: کلیه مراحل برگزاری فراخوان ارزیابی کیفی از دریافت و تحویل اسناد استعلام ارزیابی کیفی تا ارسال دعوتنامه جهت سایر مراحل مناقصه، از طریق درگاه سامانه تدارکات الکترونیکی دولت) ستاد(به آدرس www.setadiran.ir انجام خواهد شد. لازم است مناقصه گران در صورت عدم عضویت قبلی، مراحل ثبت نام در سایت مذکور و دریافت گواهی امضای الکترونیکی را جهت شرکت در مناقصه محقق سازند. تاریخ انتشار فراخوان در سامانه تاریخ ۱۴۰۴/۰۵/۰۵ می باشد. اطلاعات و اسناد مناقصه عمومی پس از برگزاری فرآیند ارزیابی کیفی و ارسال دعوتنامه از طریق سامانه ستاد به مناقصه گران ارسال خواهد شد.		
و: علاوه بر تولید کنندگان داخلی واجد شرایط، تأمین کنندگان کالای ایرانی نیز با رعایت شرایط مندرج در شرح کار می‌توانند در مناقصه فوق شرکت نمایند.		
بدیهی است انتشار این آگهی صرفاً به منظور شناسایی و ارزیابی متقاضیان طبق قانون برگزاری مناقصات بوده و ارسال اسناد و مدارک فوق‌الذکر هیچگونه حقی برای متقاضیان در مقابل این شرکت ایجاد نمی‌کند. ضمناً هزینه درج آگهی بهعهده برنده مناقصه است. متقاضیان در صورت داشتن هرگونه سوالی می‌توانند با شماره تلفن‌های ذیل تماس بگیرند.		
۱- تلفن تدارکات و امور کالا: ۰۶۱۳۲۱۲۳۰۸۷	۲- نمابر تدارکات و امور کالا: ۰۶۱۳۲۱۲۳۸۰۴	۳- تلفن دفتر هماهنگی تهران: ۰۲۱۸۸۹۰۵۰۵
۴- آدرس وب سایت: AOGC.IR	۵- پست الکترونیکی: Tenders@aogc.ir	روابط عمومی شرکت نفت و گاز اروندان